

55de Møde.

Torsdag den 19. Marts Kl. 14⁵.

Formanden: Den første Sag paa Dagsordenen kan ikke uden Tingets Samtykke behandles i dette Møde, men hvis ingen gør Indsigelse, betragter jeg Samtykket som givet. (Ophold). Det er givet.

Man gik da til:

Tredie Behandling af Forslag til Lov om Ændring i Lov Nr. 33 af 28. Februar 1927 om Oprettelse af Sønderjydsk Hypoteklaanefond.

(Anden Behandling findes i Tidenden Sp. 1190).

Der var ikke stillet Ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til Forhandling.

Ingen bad om Ordet.

Lovforslaget (se Tillæg C.)

vedtoges enstemmigt med 66 Stemmer.

Formanden: Lovforslaget vil nu blive tilbagesendt til Folketinget.

Derefter fulgte:

Fortsættelse af første Behandling af Forslag til Lov om Anerkendelse af og Tilskud til Universitetsundervisning i Aarhus.

Forhandlingen genoptoges.

Marie Christensen: Det foreliggende Lovforslag om Anerkendelse af og Tilskud til Universitetsundervisning i Aarhus har været underkastet en meget grundig Behandling i det andet høje Ting. Der er blevet ført en livlig Forhandling, baade ved første og tredie Behandling, og der er blevet fremført saa mange Grunde for og imod Lovforslaget, at jeg tror, det vil være vanskeligt at fremkomme med noget nyt.

Sagen er ikke af ny Dato. Den har sin Forhistorie, og den har Rod langt tilbage i Tiden. Allerede i 1888 førte Christen Berg Sagen frem paa Rigsdagen, og han blev støttet af Falkenstjerne. Det skete den Gang maaske nok med en lidt anden Begrundelse end nu. Der var den Gang en stærkere Modsætning mellem Universitetet og det almindelige aandelige Liv ude i Befolkningen, og naar der forlangtes et Universitet til, var det sikkert for at faa et med et helt andet Præg end Universitetet i København. I 1897 dannedes der en privat Komité i Aarhus, som skulde virke for Oprettelsen af et jydsk Universitet. Denne Komité bestod af de Herrer Neergaard, Gert Winther, Hans Broge, Konsul Wulff og Biskop Clausen — som man ser, Folk af forskellig Livsopfattelse og forskellige Livsstillinger.

Spørgsmaalet har som sagt været fremme i Rigsdagen, ved Møder og i Bladene, og i 1919 blev der af Regeringen nedsat en Kommission, som afgav Betænkning i 1925. De Spørgsmaal, som Kommissionen særlig skulde besvare, var for det første: Skal vi have et Universitet til, er der noget, der taler for, at vi skal have to Universiteter? For det andet: Skal det være et jydsk Universitet? Og endelig for det tredie: Hvis vi skal have et Universitet til, hvor skal det saa ligge? Desuden skulde naturligvis de økonomiske Forhold undersøges.

De to første Spørgsmaal blev der afgivet enstemmigt Svar paa. Der var fuld Enighed om det ønskelige heri. Og Begrundelsen var den, at man ønskede at komme bort fra den stærke Centralisation, som var blevet herskende, dette, at alting skulde drages ind til København. For det er nu en Gang saaledes, at jo mere der henlægges til København, des mere dragende bliver det at faa endnu mere henlagt til denne By. København er blevet ligesom en stor Magnet i Befolkningens Øjne: skal man blive til noget, vil man være noget — ja, saa maa man derind, dèr findes det alt sammen. Der er noget usundt i dette, og det har ført til, at København, som man har sagt, ligesom er blevet for stort et Hoved paa et lille Legeme. Det betyder ikke, at man vilde have et Universitet i absolut Modsætning til det, vi har herinde, men dog et, som ikke skulde være en Miniature-Udgave af det københavnske. Det skulde være lidt for sig selv, være et Universitet med sit eget Ansigt, som man siger, et jydsk Universitet. Vi er kun et lille Folk, men alligevel har Folk fra de forskellige Landsdele deres Særpræg; vi kan